

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Jakuba Camrdu a JUDr. Viktora Kučery v právní věci žalobce: **Bytové družstvo nájemníků Glowackého ul. č. 553 a 554**, se sídlem Glowackého 554/4, Praha 8, zast. JUDr. Petrou Humlíčkovou, Ph.D., advokátkou, se sídlem Panská 895/6, Praha 1, proti žalovanému: **Magistrát hl. m. Prahy**, se sídlem Mariánské náměstí 2, Praha 1, **za účasti osoby zúčastněné na řízení: SMO TROJA s.r.o.**, se sídlem Zlínská 172, Otrokovice, zast. Mgr. Františkem Korbelem, Ph. D., advokátem, se sídlem Na Florenci 2116/15, Praha 1, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, č. j. 11 A 116/2019 - 85,

t a k t o :

Rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 13. 5. 2020, č. j. 11 A 116/2019 - 85, **se ruší** a věc **se vrací** tomuto soudu k dalšímu řízení.

Odůvodnění:

[1] Žalovaný rozhodnutím ze dne 20. 5. 2019, sp. zn. S-MHMP 1344763/2018/STR, zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Úřadu městské části Praha 8 (dále jen „stavební úřad“) ze dne 21. 5. 2018, č. j. MCP8 090806/2018, jímž bylo rozhodnuto o umístění stavby „*Bytový dům Troja*“ v ulici K Pazderkám, Praha 8, na pozemcích parc. č. 1118/10, 1115/3, 1118/4, 1118/15, 1118/16, 1118/17, 1119/3, 1126/1, 1129/1, 1321/22, 1666/5, 1667/2 a 1741 v katastrálním území Troja (dále jen „stavba“). Proti rozhodnutí žalovaného se žalobce bránil žalobou podanou k Městskému soudu v Praze (dále „městský soud“).

[2] **Městský soud** žalobu jako nedůvodnou zamítl. K tvrzení žalobce, dle něhož se žalovaný nevypořádal s námitkou zpochybňující správnost studie osvětlení a oslunění, městský soud uvedl, že žalobce v odvolání pouze uvedl, že zpochybňuje tuto studii, protože nezohledňuje byty, které jsou umístěny na východ, tj. směrem k umísťované zástavbě. Dle městského soudu se tedy nejednalo o námitku, ale spíše o tvrzení, které je zároveň zcela zjevně nepravdivé, poněvadž kontrolní body studie byly umístěny právě na

východní straně budov a výsledkem studie byl závěr, že dojde ke snížení dob oslunění i osvětlení, avšak budou zachované minimální požadované hodnoty. Městský soud připustil, že se žalovaný tímto tvrzením žalobce výslovně nezabýval, nejedná se ale o vadu, pro niž by bylo třeba napadené rozhodnutí zrušit.

[3] Ohledně umístění záměru do stabilizovaného území, v němž dle žalobce nelze provádět takto rozsáhlou stavební činnost, která navíc narušuje stávající urbanistickou strukturu, se městský soud ztotožnil s vypořádáním žalovaného, dle něhož se sice záměr odlišuje od stávající zástavby, ale má se nacházet na jejím okraji, tudíž je možné jej umístit jako lokální dominantu, a zároveň jistě nelze požadovat umístění stavby v podobě překonané padesát let staré panelové zástavby. Námitku nemožnosti umístění záměru v území se zvýšenou ochranou zeleně, v reakci na niž žalovaný dle žalobce pouze parafrázoval prvostupňové rozhodnutí a nezabýval se jeho tvrzením, že stavební úřad v této otázce překročil meze správního uvážení, shledal městský soud částečně důvodnou. Dle žalovaného je toto zařazení v územním plánu pouze informativní, k čemuž dále argumentoval stanoviskem ohledně zásahu do krajinného rázu. Městský soud posledně uvedené tvrzení rozporoval, jelikož krajinný ráz a umístění stavby do území se zvýšenou ochranou zeleně spolu nesouvisejí, avšak zbytek argumentů žalobce důvodným neshledal. Městský soud uvedl, že žalovaný vysvětlil, že se nejedná o monofunkční nezastavitelnou plochu zeleně, která by byla součástí platného územního plánu, a záměr samotný obsahuje zeleň v dokumentaci, a dokonce i jako součást domu samotného. Uvedená vada tak dle městského soudu nemá vliv na zákonnost rozhodnutí.

[4] K námitce, dle níž byl souhlas vlastníka pozemku udělen nezákonně odborem evidence, správy a využití majetku hl. m. Prahy, poněvadž tento není oprávněn k trvalé dispozici s nemovitými věcmi ve vlastnictví hl. m. Prahy, se městský soud ztotožnil se závěry žalovaného, že k takové námitce není žalobce oprávněn, jelikož nehájí vlastní práva, ačkoli námitka tohoto druhu může směřovat ke snížení ceny pozemku, a tedy k ochraně veřejného zájmu. Ve vztahu k námitce posouzení záměru podle neaktuálního územního plánu a odepření možnosti podat odvolání proti posouzení záměru dle aktuálního územního plánu žalovaným městský soud uvedl, že stavební úřad rozhodoval před přijetím změny územního plánu hl. m. Prahy Z 2832/00 a žalovaný naopak až po ní, stavební úřad tedy nemohl záměr podle této změny posuzovat a žalovaný poté nemohl jinak, než vycházet právě již z nové podoby územního plánu, poněvadž již byla změna účinná.

[5] Žalobce dále rozhodnutí žalovaného vytýkal neaktuálnost závazných stanovisek a jejich rozpornost s požadavky na využití území, což městský soud vyvrátil s tím, že se jednalo o stanoviska vydaná k odlišnému záměru, neboť žadatel opakovaně měnil dokumentaci a s tím i předmět řízení, a tato stanoviska předcházela předložení posledního návrhu záměru, o němž rozhodoval žalovaný. Žalobce dle městského soudu nekonkretizoval, v čem konkrétně spatřuje nepoužitelnost těchto stanovisek pro daný záměr, jádro jeho námitek tak lze sice označit za racionální, avšak nezpůsobuje nezákonnost rozhodnutí. K námitce, že nebyly dodrženy veškeré požadavky vyplývající z vyhlášky č. 26/1999 Sb. hl. m. Prahy, o obecných technických požadavcích na výstavbu v hl. m. Praze (dále jen „vyhláška OŤPP“), konkrétně ohledně čl. 4 vyhlášky tím, že na navazující čtyřproudé silnici vznikne vlivem napojení výjezdu od záměru nebezpečné kolizní místo, a že tento postup nebyl správními orgány dostatečně zdůvodněn, městský

pokračování

soud označil za ničím nepodložené tvrzení, se kterým se sice žalovaný nevypořádal, když s názory žalobce nepolemizoval, ale zároveň ve svém rozhodnutí odkázal na konkrétní podklady, z nichž takové nebezpečí nevyplývá, čímž vlastně námitku vypořádal. Ohledně dopravního řešení stavby pak žalovaný odkázal na jeho popis v rozhodnutí stavebního úřadu, a proto městský soud popřel nutnost převzetí veškeré této argumentace i do rozhodnutí žalovaného, jak požadoval žalobce.

[6] Další žalobcovu námitku, dle níž je záměr umísťován do území, které je již nyní z hlediska hluku a znečištění ovzduší zatíženo nadlimitně, a závazná stanoviska a akustická studie, z nichž rozhodnutí správních orgánů v tomto ohledu vycházela, již nejsou aktuální, jelikož byly vydány před zprovozněním tunelu Blanka a jednosměrným uzavřením ulice Trojská, městský soud rovněž neshledal důvodnou, a to proto, že se žalobce ani nepokusil svá tvrzení doložit. Z tohoto důvodu pak městský soud mohl vycházet pouze z materiálů obsažených ve správním spisu, z nichž vyplývá, že území není před umístěním záměru nadlimitně zatíženo, hygienické limity hluku z provozu automobilové dopravy v dané lokalitě nejsou v současnosti překračovány a k jejich překročení nedojde ani realizací záměru, stejně tak nic nenasvědčuje ani porušení imisních limitů. Žalobce podle městského soudu zároveň nenamítal nic konkrétního přímo proti obsahu daných závazných stanovisek, a proto nemůže vytýkat postup žalovaného, jenž tato závazná stanoviska nepředložil k přezkumu nadřízeného orgánu ve smyslu § 149 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád (dále jen „správní řád“).

[7] Poté se městský soud zabýval námitkou narušení pohody bydlení žalobce zabráněním volnému výhledu, vytvořením stísněného pocitu a narušením soukromí z důvodu malého odstupu záměru od stávající zástavby. V předchozím řízení žalobce ohledně této otázky pouze odkázal na čl. 4 vyhlášky OTHP, který požaduje umísťování staveb v souladu s požadavky pohody bydlení, a domáhal se limitů odstupových vzdáleností, nic dostatečně konkrétního tedy nenamítal, protože se danou otázkou správní orgány nezabývaly. Městský soud k tomu uvedl, že žalobcova argumentace je v tomto směru nanejvýš stručná, blíže neodůvodněná a nepodložená. Záměr svým terasovitým charakterem snižuje dopady tohoto typu, jeho umístění je dle městského soudu přiměřené místním poměrům. K tvrzení žalobce o „zvýšení tlaku“ na místní nákupní středisko, poštu, školku či parkovací místa zvýšením počtu obyvatel městský soud konstatoval, že jde opět o ničím nepodložené spekulativní tvrzení a kapacita 66 bytů není mimořádně rozsáhlým záměrem, který by mohl v tomto směru způsobit nekomfortní situaci pro obyvatele dané lokality. K dílčí námitce o způsobení nepohodlí samotnou výstavbou záměru městský soud uvedl, že konkrétní okolnosti výstavby jsou řešeny až ve stavebním řízení a v současné době nelze předjímat případné možné překročení hygienických limitů hluku či znečištění.

[8] Závěrem se městský soud vyjádřil k námitce ohrožení statiky sousedních budov stojících na nestabilním podloží, jež dle žalobce měla být posouzena již v řízení o umístění stavby, protože ve stavebním řízení se již neposuzuje vliv realizované stavby, ale pouze stavební činnosti. Tvrzení žalobce označil městský soud za nepodložené a spekulativní a vyložil, že k ohrožení statiky může dojít pouze až prováděním záměru, nikoli jeho umístěním. Vypořádání žalovaného, dle něhož územní rozhodnutí neřeší konkrétní otázky stavební konstrukce a technické otázky budou na podkladu geologického průzkumu řešeny až ve stavebním řízení, městský soud označil za zcela adekvátní, stejně tak i

obdobné odůvodnění stavebního úřadu, který ve svém rozhodnutí rovněž správně stanovil podmínku, dle níž následná projektová dokumentace bude obsahovat návrh statického zabezpečení stavební jámy k prevenci ohrožení sousedních staveb. Městský soud uzavřel, že se správní orgány skutečně nezabývaly konkrétními dopady realizace záměru, avšak tento postup shledal zcela souladným s rozdílnými účely územního a stavebního řízení, kdy konkrétní rizika realizace záměru lze namítat právě až ve stavebním řízení.

[9] Proti rozsudku městského soudu podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž uplatňuje důvody dle § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Stěžovatel úvodem vytýká městskému soudu, že se dvěma žalobními body vůbec nezabýval a u dalších šesti žalobních bodů se zabíral pouze jednotlivým aspektem námitky, ale všechna další dílčí tvrzení zcela opomněl – nejvýrazněji se to projevilo u vypořádání námitky týkající se posouzení souladu umístění záměru s regulativy územního plánu pro stabilizované území, u níž stěžovatel uvedl minimálně osm jednotlivých důvodů, proč nelze záměr ve stabilizovaném území umístit, avšak městský soud se zabývá pouze jedním aspektem a ostatní vůbec nezmiňuje ani neuvádí jejich nedůvodnost. Stěžovatel připouští ustálené pravidlo, že správní soudy nejsou povinny reagovat na každou dílčí námitku, přesto se však domnívá, že městský soud tento rámec překročil a zatížil své rozhodnutí vadou. Tím dle stěžovatele porušil právo na spravedlivý proces a zatížil své rozhodnutí nepřezkoumatelností. Pochybnosti o postupu městského soudu shledává stěžovatel i v tom, že soud z vlastní iniciativy zjišťoval nahlédnutím do mapy dostupnost supermarketů v lokalitě, aniž by to některý z účastníků navrhl.

[10] Poté stěžovatel konkretizuje nedostatečné vypořádání námitky nemožnosti umístění záměru do stabilizovaného území, vyjmenovává body, které brání umístění stavby ve stabilizovaném území (rozpor s urbanistickou strukturou, intenzitou výstavby, požadavky na dopravní napojení či zeleň atd.) a jež uplatnil a podrobně odůvodnil již v žalobě, ale městský soud se vypořádal pouze s jedním z nich – charakterem zástavby. Městský soud přitom ani neuvedl, proč ostatní body nepovažuje za důvodné, a navíc uvedenou námitku vypořádal pouze citací a ztotožněním se s argumentací žalovaného, neuvedl, jaké úvahy jej vedly k tomuto postupu a předneseným závěrům. Vypořádání tohoto žalobního bodu městským soudem proto stěžovatel považuje za nedostatečné a nepřezkoumatelné.

[11] Dále se stěžovatel vymezuje proti závěrům městského soudu ohledně správnosti posouzení záměru dle neaktuálního územního plánu. Stavební úřad posuzoval soulad záměru s územním plánem podle tehdy platného znění, avšak odvolací orgán – žalovaný – rozhodoval již v době platnosti změny územního plánu hl. m. Prahy Z 2832/00, a také záměr dle této změny samostatně posoudil. Městský soud tento postup aproboval s tím, že ani nemohlo být postupováno jinak, dle stěžovatele mu tím však bylo odepráno právo na dvoustupňové správní řízení, protože proti posouzení záměru dle aktuálního územního plánu již nemohl podat odvolání.

[12] Stěžovatel namítá rovněž nedostatek důvodů a nesprávné posouzení v otázce umístění záměru do území se zvýšenou ochranou zeleně. Městský soud v této souvislosti shledal odůvodnění rozhodnutí žalovaného nepřesným a částečně nedostatečným, avšak nepovažoval to za vadu, která by měla za následek nezákonnost rozhodnutí. Dle názoru stěžovatele se městský soud v první řadě vůbec nevypořádal s otázkou, zda je možné v

pokračování

území se zvýšenou ochranou zeleně tuto zeleň zlikvidovat a zastavět bytovou výstavbou, a rovněž nesprávně posoudil závažnost vady rozhodnutí žalovaného; podle stěžovatele citace územního plánu, odkaz na závazné stanovisko chránící jiný veřejný zájem a nekritické přebírání tvrzení z projektové dokumentace žadatele není dostatečným odůvodněním a způsobuje nezákonnost rozhodnutí. Stěžovatel přitom vychází z požadavků na odůvodnění správních rozhodnutí týkajících se kácení dřevin rostoucích mimo les, kdy jsou správní orgány povinny pečlivě popisovat a porovnávat funkční a estetický význam dřevin, přičemž v daném případě nejde pouze o kácení dřevin mimo les, ale o likvidaci celého systému sídlištní zeleně na daných pozemcích.

[13] Stěžovatel dále namítá nedostatečné vypořádání námitky, dle níž se předložená závazná stanoviska vztahují k odlišnému záměru a nelze je proto použít, a část závazných stanovisek a vyjádření je neaktuální, k čemuž městský soud uvedl, že stěžovatel nekonkretizoval, v čem spatřuje nepoužitelnost toho kterého stanoviska či vyjádření, pročez jeho námitka nezákonnost rozhodnutí žalovaného dle městského soudu nezpůsobuje. Stěžovatel je však toho názoru, že v žalobě výslovně upozornil na zcela konkrétní stanoviska, např. závazná stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy (č. j. HSHMP 25113/2015, č. j. HSHMP 57053/2014) zabývající se hlukovými limity, jež se vyjadřovala k variantě záměru s povrchovým parkovištěm, nikoli k následně změněnému záměru, v němž bylo nadzemní parkoviště nahrazeno dalším podlažím podzemních garáží, které jsou kvůli nucenému odvětrávání dalším zdrojem hluku. Stěžovatel také tvrdil porušení povinnosti dle § 149 odst. 5 správního řádu, když si žalovaný správnost závazných stanovisek posoudil sám a nepředložil je nadřízenému orgánu, k čemuž se městský soud vůbec nevyjádřil. Chybějící pravomoc stavebních úřadů přezkoumávat, zda je vyjádření platné, či je již nezbytná jeho aktualizace, stěžovatel tvrdil i ve vztahu k vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury, u nichž stavební úřad sám přiznal neaktuálnost některých vyjádření, ale i přesto je akceptoval. To je dle stěžovatele zcela nepřijatelné, neboť akceptace platnosti stanoviska stavebním úřadem poté, co skončila jeho platnost daná odborným orgánem, popírá smysl vydávání odborných stanovisek; totéž dle stěžovatele platí i o neaktuálnosti stanovisek pro případ změny záměru. Tento nezákonný postup se mohl stěžovatele přímo dotknout, pokud by došlo k poškození technické infrastruktury využívané i jeho nemovitostí v důsledku výstavby dle neaktuálních informací o jejích přesných trasách. Ani tímto tvrzením se dle stěžovatele městský soud nezabýval. Z těchto důvodů stěžovatel považuje rozsudek ohledně této námitky za zcela neodůvodněný a tím i nepřezkoumatelný. Zároveň stěžovatel poukazuje na další problémy související s tím, že stavební zákon nijak neupravuje právo stavebníka opakovaně měnit projektovou dokumentaci v průběhu řízení. Je pak na stavebním úřadu, aby odůvodnil, proč provedené změny nezasahují do veřejných zájmů chráněných dotčenými orgány; v daném případě navíc ze závazných stanovisek není zřejmé, k jaké verzi záměru se vyjadřují.

[14] Stěžovatel uvádí, že namítal rozpor záměru s požadavky na využívání území dle vyhlášky OTTP, a to s čl. 4 (tj. ohrožení bezpečnosti a plynulosti provozu), u něhož městský soud pouze aproboval postup správních orgánů, které však jen odkazují na podklady rozhodnutí, a s čl. 8 (vzájemné odstupy staveb), se městský soud vůbec nezabýval, ani neuvedl, proč považuje námitku za nedůvodnou, pročez je vypořádání této námitky dle stěžovatele nedostatečné, a tedy i nepřezkoumatelné. Stěžovatel taktéž tvrdil

porušení povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, když stavební úřad považoval za porušení architektonického rázu lokality i pouhé nahrazení rovné střechy střechou valbovou, avšak předmětný záměr umístil, ačkoli umísťovaná stavba narušuje charakter lokality ještě výrazněji svojí členěnou fasádou, tvarem, odstupem od páteřní komunikace či dopravním napojením. Městský soud tuto námitku pouze zmínil v souhrnu žaloby, dále se jí však nezabýval, a ani neuvádí proč, tudíž je vypořádání této námítky dle stěžovatele rovněž nepřezkoumatelné. Dále stěžovatel shledal rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným také ohledně posouzení podle nesprávných prováděcích předpisů, čemuž se městský soud opět věnoval pouze v naraci, ale v odůvodnění tuto námitku již ani nezmínil. Závěrem stěžovatel namítá nedostatek důvodů rozhodnutí i co se týče posouzení zátěže území; v žalobě tvrdil možné porušení limitů ochrany životního prostředí, neboť rozhodnutí stavebního úřadu vycházelo z hlukových studií vypracovaných před otevřením tunelu Blanka přímo navazujícím na páteřní komunikaci K Pazderkám vedoucí kolem umísťovaného záměru, čímž došlo ke zvýšení provozu na této komunikaci. K této námitce městský soud uvedl, že byla formulována poměrně obecně a nebyly předloženy žádné podklady či měření dokládající změnu situace v území, stěžovatel však tvrdí, že relevantní akustické a rozptylové studie nejsou veřejně dostupné, a proto vzhledem k procesní ekonomii považuje skutečnosti o intenzitě dopravy na přivaděčích k tunelu Blanka za obecně známé.

[15] **Žalovaný** ve vyjádření ke kasační stížnosti uvádí, že odvolání i žaloba stěžovatele byly ve většině bodů nekonkrétní, čemuž odpovídalo obecnější vypořádání v rozsudku městského soudu, které považuje za řádné a srozumitelné. Uvádí, že z odvolání stěžovatele nevyplývá napadení obsahu konkrétních závazných stanovisek, stěžovatel neuvedl, v čem spatřuje jejich nesprávnost či nezákonnost, ani se výslovně nedomáhal přezkumu dle tohoto ustanovení. Z tohoto důvodu pak žalovaný neměl povinnost dle § 149 odst. 5 správního řádu postupovat, neboť je na stěžovateli, aby v odvolání vyvolal pochybnosti o zákonnosti či obsahu konkrétních závazných stanovisek. Dle rozhodovací praxe městského soudu se přitom v případě námitek proti závaznému stanovisku čistě procesního charakteru má danou námitkou zabývat naopak sám odvolací úřad, neboť nejde o odbornou otázku. Ohledně povinnosti vyžádat si nové závazné stanovisko v případě změny záměru v průběhu řízení žalovaný odkazuje na judikaturu Nejvyššího správního soudu, dle níž je na stavebním úřadu posoudit, zda záměr po změně stále odpovídá podmínkám, za nichž bylo vydáno původní stanovisko.

[16] **Osoba zúčastněná na řízení** považuje odůvodnění rozsudku městského soudu za dostatečné a přezkoumatelné, jelikož se vypořádává se všemi žalobními body v rozsahu, v jakém je stěžovatel napadal.

[17] K otázce posouzení záměru dle platného územního plánu uvádí, že pro vydání územního rozhodnutí je rozhodující stav územně plánovací dokumentace ke dni vydání územního rozhodnutí, pročez odvolací orgán nepochybil, když územní rozhodnutí přezkoumal již dle změny územního plánu Z 2832/00 platné až v odvolacím řízení a zároveň z tohoto důvodu nezrušil územní rozhodnutí pro nezákonnost, jak požadoval stěžovatel. Dle novely stavebního zákona č. 225/2017 Sb. se sice pravomocně neukončená správní řízení dokončí podle dosavadních předpisů, územní plán však není právním předpisem, a proto je vždy nutné posoudit záměr podle aktuálně platného znění územního

pokračování

plánu, a to i v případě, že v průběhu řízení došlo k jeho změně. Osoba zúčastněná na řízení se plně ztotožňuje se závěrem městského soudu, dle něhož ani jinak nebylo možné postupovat. Navíc osoba zúčastněná na řízení v odvolacím řízení požádala dle novelizovaného § 96b odst. 3 stavebního zákona o vydání závazného stanoviska Odboru územního plánování žalovaného (dále jen „OÚP“), z něhož posléze vyplynula přípustnost umístění záměru dle jeho využití, a to i ve stabilizovaném území.

[18] Osoba zúčastněná na řízení uvádí, že dle obou znění územního plánu je v daném stabilizovaném území přípustné dotváření a rehabilitace stávající urbanistické struktury; v novějším znění je připojena potřeba přihlédnout k charakteru území a hodnotám výškové hladiny, přičemž dle osoby zúčastněné na řízení záměr v tomto ohledu posuzuje vždy stavební úřad, který v daném případě vyslovil, že záměr z územního hlediska představuje dotvoření bytové zástavby a přispěje k zachování stávající urbanistické struktury, vzhledem ke své architektuře „zelené stavby“ dotvoří i zelený ráz lokality a do starší panelové zástavby dokáže zakomponovat moderní prvek. Dle osoby zúčastněné na řízení z uvedeného vyplývá, že se stavební úřad touto otázkou dostatečně podrobně zabýval, a zároveň že záměr nepochybně splňuje i požadavky změny územního plánu Z 2830/00 na dotvoření současné urbanistické struktury bez možnosti rozsáhlé stavební činnosti, k čemuž dospěl i žalovaný v rozhodnutí o odvolání. V něm žalovaný konstatoval, že záměr zástavbu pouze doplňuje, nepřesáhne výškovou úroveň budov v okolí a nenaruší ani horizont sídliště; a ačkoli se záměr svým tvarem i materiálem odlišuje od stávající zástavby, lze jej umístit, neboť je umísťován v okrajové poloze, kde vytvoří lokální dominantu, navíc nelze požadovat, aby stavebník realizoval dům obdobný panelové zástavbě z 60. let minulého století. K obdobným závěrům se přiklonil i OÚP v závazném stanovisku, dle něhož záměr respektuje výšku i objem stávající zástavby a svým pyramidovým tvarem působí odlehčeně. Dle osoby zúčastněné na řízení je odůvodnění městského soudu v této otázce dostatečné, když na výše uvedené závěry odkázal s vysvětlením, proč považuje posouzení správních orgánů za správné. Otázkou výkladu rozsáhlé stavební činnosti se pak zabýval již stavební úřad, dle něhož záměr nelze považovat za rozsáhlou stavební činnost, neboť je svojí hmotou srovnatelný se stávajícími bytovými domy. Dle osoby zúčastněné na řízení se s touto otázkou stavební úřad vypořádal dostatečně podrobně, a to i v souladu s judikaturou Nejvyššího správního soudu, podle níž stavba nepředstavuje rozsáhlou stavební činnost, pokud nevyžaduje rozsáhlé stavební či jiné zásahy v lokalitě, což dle názoru osoby zúčastněné na řízení předmětný záměr splňuje; městský soud pak výklad správních orgánů (provedený v režimu správního uvážení) potvrdil.

[19] Osoba zúčastněná na řízení rozporuje námitky stěžovatele týkající se nedostatečného odůvodnění napadeného rozsudku v několika právních otázkách, které již byly podrobně vypořádány stavebním úřadem a žalovaným, a vždy byly posouzeny jako nedůvodné. K námitce nemožnosti umístění záměru do území se zvýšenou ochranou zeleně osoba zúčastněná na řízení uvádí, že správní orgány dospěly k opačnému závěru s tím, že v daném případě jde pouze o směrný prvek územního plánu, nikoli o monofunkční nezastavitelnou plochu zeleně, nezastavěné části pozemku jsou ozeleněné, záměr stanovuje jen nezbytné množství zpevněných ploch, jako zeleně jsou využity i terasy bytů a zbývající plocha je sadově upravena, přičemž zde není dán žádný důvod, proč by záměr nemohl být umístěn.

[20] Dle názoru osoby zúčastněné na řízení byla v každém případě vyžádaného doplnění žádosti, potažmo i projektové dokumentace, doplněna i relevantní aktuální závazná stanoviska dotčených orgánů. Stěžovatel nijak nekonkretizoval, která závazná stanoviska a v čem by měla být nezákonná, proč se s nimi městský soud mohl vypořádat pouze v rozsahu namítaných skutečností; stejně tomu bylo i u namítaného pochybení žalovaného, k němuž mělo dojít tím, že nepředložil napadená závazná stanoviska k přezkumu nadřízeného orgánu, jelikož stěžovatel opět neuvedl, která stanoviska a z jakého důvodu považuje za nepoužitelná pro předmětný záměr, a žalovaný si nemůže sám domýšlet, která stanoviska by měl předložit k přezkumu. Co se týče vypršení platnosti stanovisek vlastníků veřejné a dopravní infrastruktury, stavební úřad tuto otázku vyhodnotil dle skutečností jemu známých z úřední činnosti, tj. že v dané lokalitě od doby platnosti nebyly umístěny nové ani upraveny stávající sítě. Stavební úřad má jakožto oprávněný orgán přehled o veškerých změnách v území, a proto byl dle osoby zúčastněné na řízení oprávněn vyhodnotit, zda k nějaké změně došlo. K námitce stěžovatele, dle níž nebyla osoba zúčastněná na řízení oprávněna měnit projektovou dokumentaci, tato uvádí, že byla naopak vzhledem k doplňování žádosti povinna provést změnu projektové dokumentace přímo ze zákona.

[21] S námitkou nedostatečného vypořádání rozporu záměru s čl. 4 a 8 vyhlášky OTHP se dle osoby zúčastněné na řízení městský soud dostatečně zabýval, když přezkoumal řešení žalovaného a uvedl, že žalovaný odkázal na konkrétní podklady vylučující toto nebezpečí; žalovaný přitom vyložil, že namítaná malá vzdálenost záměru od stávajícího bytového domu dle čl. 8 této vyhlášky není vzdáleností protilehlých stěn, ale stěn, které nejsou navzájem protilehlé. Dle osoby zúčastněné na řízení tak stěžovatel nesprávně vykládá a aplikuje vyhlášku OTHP. K otázce výkladu § 85 odst. 1 nařízení č. 10/2016 Sb. hl. m. Prahy (Pražské stavební předpisy) lze dle osoby zúčastněné na řízení uvést, že projektová dokumentace byla předložena stavebnímu úřadu ve lhůtě stanovené tímto ustanovením, proč není důvod ji posuzovat dle jiných předpisů než vyhlášky OTHP, na čemž nic nemění ani následná změna projektové dokumentace na základě výzvy stavebního úřadu, neboť šlo pouze o doplnění o některé nezbytné požadavky. S namítaným porušením limitů hluku se městský soud dle osoby zúčastněné na řízení ani nemohl podrobně vypořádat, neboť se stěžovatel ani nepokusil doložit svá tvrzení jakýmkoli důkazy, a městský soud tedy nemohl jinak než vycházet z předloženého spisového materiálu. Městský soud navíc konstatoval správnost posouzení této otázky stavebním úřadem podle předložené hlukové studie. Skutečnost, že stěžovatel neunesl důkazní břemeno, pak dle osoby zúčastněné na řízení nemůže být napraveno v řízení před Nejvyšším správním soudem. Závěrem osoba zúčastněná na řízení tvrdí, že stěžovatel nesprávně vykládá zásadu legitimního očekávání, když poměruje dva zcela odlišné stavební záměry, které nespojuje ani jediný parametr; nesplňují tedy podmínku skutkově obdobného případu dle § 2 odst. 4 správního řádu. Správní orgány tak tuto zásadu neporušily.

[22] **Stěžovatel v replice** setrvává na svých tvrzeních uvedených v kasační stížnosti a vyvrací tvrzení osoby zúčastněné na řízení. K tvrzené účelovosti jednání stěžovatel uvádí, že rozhodnutí správních orgánů v souvisejících řízeních byla několikrát zrušena (rozhodnutí o povolení kácení, stavební povolení na vodní díla, povolení k nakládání

pokračování

s povrchovými vodami) a proti územnímu rozhodnutí i stavebnímu povolení se odvolalo i Hlavní město Praha, které tvrdilo, že umístění stavby je v rozporu s územním plánem a regulativy pro stabilizované území. Ohledně koncentrace řízení a konkrétně námitky intenzity výstavby stěžovatel odkazuje na text svého odvolání i žaloby, v obou případech v bodu 1 na str. 5, kde hovoří o zastavěné ploše a o kódu míry využití území dle regulativů územního plánu, či na bod 1 podaných námitek, kde uvedl, že smyslem stabilizovaného území není umožnění intenzivnější výstavby než na nově vymezovaných zastavitelných plochách, přičemž záměr je rozsáhlou stavební činností. Stěžovatel proto tvrdil přílišnou intenzitu umísťované stavby do stabilizovaného území již od počátku a v odvolání a žalobě pouze specifikoval kód míry využití území, který však vyplývá z územního plánu samotného. Ve vztahu k tomu, že stěžovatel údajně nově namítal, že projektová dokumentace záměru byla během územního řízení měněna, stěžovatel odkazuje na bod 4 odvolání (a bod 5 žaloby či bod 3 námitek) s tím, že o změně projektové dokumentace hovoří samotné územní rozhodnutí. Co se týče souladu záměru s regulativy stabilizovaného území, stěžovatel nikdy netvrdil, že je pro dané území stanoven kód míry využití, avšak to neznamená, že lze vyprázdnit podstatu stabilizovaného území tím, že se v něm umožní intenzivnější výstavba než v území rozvojovém. Stěžovatel taktéž trvá na svém nesouhlasu s postupem odvolacího orgánu, který sám přezkoumal záměr dle změněného územního plánu, čímž měl stěžovateli znemožnit odvolání, a tedy i dostatečný přezkum takového posouzení, jelikož v odvolacím řízení je rozsah přezkumu širší než rozsah přezkumu ve správním soudnictví. Ve vztahu k souladu záměru s regulativy stabilizovaného území stěžovatel kontruje osobě zúčastněné na řízení, že městský soud rozhodně námitku dostatečně nevypořádal, když se věnoval pouze jednomu jejímu bodu a ostatní namítané body, kvůli nimž nelze záměr do stabilizovaného území umístit, zcela pominul. Ohledně umístění záměru do území se zvýšenou ochranou zeleně stěžovatel zdůrazňuje, že nešlo pouze o kácení dřevin mimo les, ale vzhledem k velikosti plánované zastavěné plochy v součtu se souvisejícími zpevněnými plochami by došlo k likvidaci celého systému sídlištní zeleně na dotčených pozemcích.

[23] V otázce neaktuálnosti závazných stanovisek a jejich směřování k jinému záměru stěžovatel rozporuje tvrzení ve vyjádření žalovaného, dle něhož stěžovatel nenapadal obsah konkrétních závazných stanovisek, ani se nedomáhal přezkumu dle § 149 odst. 5 správního řádu. Stěžovatel je naopak toho názoru, že stavební úřad označil všechna závazná stanoviska za aktuální, ačkoli se jejich aktuálností vůbec nezabýval, a žalovaný posléze tvrdí, že byla doložena stanoviska nová, což se nestalo, jak stěžovatel ukazuje na příkladu použití závazného stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ohledně hlukové zátěže, které se však vyjadřuje k verzi záměru pouze s povrchovým parkovištěm, a nikoli k záměru následně doplněnému o další nuceně odvětrávané (zdroj hluku) podlaží podzemního parkoviště. Stavební úřad se pak dle stěžovatele musí v případě změny stavby zabývat tím, zda změna stavby mohla zasáhnout do veřejných zájmů chráněných dotčenými orgány. Žalovaným citovaný rozsudek městského soudu ze dne 2. 9. 2020, č. j. 10 A 73/2020 - 54, pak dle stěžovatele nelze aplikovat, neboť stěžovatel konzistentně tvrdí věcnou nesprávnost závazných stanovisek, která byla vydána k odlišné stavbě; stěžovatel tedy nepoukazoval na procesní pochybení. K rozporu záměru s požadavky na využívání území dle vyhlášky OTTP stěžovatel vysvětluje, že pokaždé namítal chybějící odůvodnění splnění těchto požadavků, avšak vždy bylo pouze odkázáno na podklady prvostupňového rozhodnutí, které však nikdy nebyly kriticky vyhodnoceny, pročez odkaz na předchozí

rozhodnutí nemůže být dostatečným vypořádáním námitky. Co se týče porušení povinnosti rozhodovat v obdobných případech obdobně, stěžovatel poukazuje na to, že v napadeném rozsudku je námitka pouze uvedena v souhrnu námitek, avšak dále se jí již rozsudek nevěnuje, což je samo o sobě vadou rozsudku nehledě na to, zda k porušení v předchozím řízení došlo, či nikoli. Závěrem stěžovatel zdůrazňuje totéž pochybení i u námitky posouzení podle nesprávných prováděcích předpisů, kterou městský soud opět jen vyjmenovává v úvodu, ale dále už ji ani nezmiňuje, což je nedostatkem, i pokud by byla námitka nedůvodná.

[24] **Nejvyšší správní soud** po konstatování včasnosti kasační stížnosti, jakož i splnění ostatních podmínek řízení, přezkoumal napadený rozsudek v rozsahu a z důvodů stěžovatelem uplatněných, současně přihlížel k tomu, zda rozsudek městského soudu netrpí vadami, k nimž by byl Nejvyšší správní soud povinen přihlížet z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.).

[25] Kasační stížnost je důvodná.

[26] Stěžovatel v kasační stížnosti uplatnil rovněž důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., tedy namítl nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku. Nejvyšší správní soud proto nejprve posoudil tuto námitku. Nepřezkoumatelnost rozhodnutí totiž představuje takovou vadu, že se jí Nejvyšší správní soud musí zabývat i tehdy, pokud by ji stěžovatel nenamítal, tedy z úřední povinnosti (§ 109 odst. 4 s. ř. s.). Vlastní přezkum rozhodnutí městského soudu je možný pouze za předpokladu, že napadené rozhodnutí splňuje kritéria přezkoumatelnosti. Tedy, že se jedná o rozhodnutí srozumitelné, které je opřeno o dostatek důvodů, z nichž je zřejmé, proč městský soud rozhodl tak, jak je uvedeno ve výroku rozhodnutí. Nepřezkoumatelnost přitom není projevem nenaplněné subjektivní představy stěžovatele o tom, jak měl městský soud rozhodnout, resp., jak podrobně by mu měl být rozsudek odůvodněn, ale objektivní překážkou, která kasačnímu soudu znemožňuje přezkoumat napadené rozhodnutí (srov. rozsudek NSS ze dne 28. 2. 2017, č. j. 3 Azs 69/2016 - 24).

[27] Stěžovatel spatřuje nepřezkoumatelnost v tom, že městský soud nevypořádal všechny jeho námitky; konkrétně námitku týkající se porušení povinnosti stavebního úřadu rozhodovat v obdobných případech obdobně (§ 2 odst. 4 správního řádu) a námitku aplikace nesprávných prováděcích předpisů. Městský soud je sice uvedl v souhrnu žaloby, v odůvodnění rozsudku je však již ani nezmiňoval, ani neuvedl, proč se jimi nezabýval. Zároveň stěžovatel shledává nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu u několika dalších bodů, kdy se městský soud zabýval pouze jedním aspektem námitky a ostatní dílčí tvrzení zcela opomněl. To se nejvíce projevilo u námitky týkající se umístění záměru ve stabilizovaném území, u níž stěžovatel uvedl několik jednotlivých důvodů, proč záměr nelze ve stabilizovaném území umístit, avšak městský soud se zabýval pouze jedním z nich a u zbylých ani neuvedl, proč se jimi nezabýval.

[28] Nejvyšší správní soud se ztotožnil s názorem městského soudu, že žaloba byla obecnějšího rázu a většina námitek byla převzata z odvolacího řízení. Ačkoli městský soud zcela jistě není povinen reagovat na každou dílčí námitku samostatně, z celkového kontextu odůvodnění musí být zřejmé, jak o jednotlivých námitkách uvažil.

pokračování

[29] Ohledně námitky porušení povinnosti stavebního úřadu rozhodovat v obdobných případech obdobně (žalobní bod č. 3) Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud tuto námitku uvedl v souhrnu žalobních bodů, avšak dále se o ní v odůvodnění rozsudku již ani nezmínil. V daném případě se dle Nejvyššího správního soudu jedná o vadu, která způsobuje nepřezkoumatelnost rozsudku městského soudu. Stěžovatel již v odvolacím řízení namítal, že stavební úřad nedodržel povinnost rozhodovat v obdobných případech obdobně dle § 2 odst. 4 správního řádu, když umístil předmětnou stavbu, ačkoli dříve neumožnil změnu střechy domu stěžovatele na valbovou. Stěžovatel tvrdil, že umísťovaný záměr porušuje charakter lokality mnohem výrazněji než plánovaná střecha, a to odlišným dopravním napojením, členěnou fasádou, tvarem budovy (v lokalitě je obvyklý tvar kubický) a malým odstupem od páteřní komunikace K Pazderkám. Stěžovatel přitom odkázal na rozhodnutí žalovaného vztahující se k jeho žádosti o umístění nástavby střechy, v němž žalovaný podrobně popisuje, co je potřeba splnit pro zachování charakteru území a žádosti stěžovatele vytýká mimo další důvody i to, že nástavba valbové střechy je v dané lokalitě ojedinělým jevem, který se vymyká urbanistickému charakteru území. Ač tato skutečnost nebyla nosným důvodem tohoto rozhodnutí, otázky charakteru území řešené i v projednávaném případě se dotýká. Žalovaný se v rozhodnutí o odvolání proti řešenému záměru s touto námitkou vypořádal konstatováním, že žádosti stěžovatele nebylo v odkazovaném případě vyhověno z úplně jiných důvodů, a tudíž se nejedná o obdobný případ. Stěžovatel přitom v žalobě odkázal v této souvislosti kromě nastíněného případu též na další zdroj, konkrétně na závazné stanovisko Magistrátu hl. m. Prahy, odboru územního rozvoje, ze dne 13. 3. 2019, č. j. MHMP 442069/2019. Městský soud se však k dané námitce vůbec nevyjádřil, a nesdělil tedy svůj názor ani ke způsobu vypořádání dané námitky žalovaným, ani k nově navrhovanému dokumentu. Městský soud se tedy v odůvodnění napadeného rozsudku touto námitkou vůbec nezabýval, aniž by uvedl, co jej k tomu vedlo, přičemž z celkového vyznění odůvodnění rozsudku vypořádání této námitky nevyplývá, a proto městský soud pochybil, poněvadž v takovém případě nelze jeho závěr přezkoumat.

[30] Co se týče námitky posouzení věci podle nesprávných prováděcích předpisů (žalobní bod č. 10), Nejvyšší správní soud musí konstatovat, že ani tato námitka nebyla městským soudem vypořádána, městský soud se jí vůbec nezabýval, ani neuvedl, proč tak neučinil. Stavební úřad k této otázce vyslovil, že stěžejní je původní datum předložení záměru a jeho následné revize již nemohou ovlivnit posuzování záměru podle předpisů platných v době podání žádosti, tj. dle vyhlášky OTTP. Žalovaný dále specifikoval, že tento postup vychází z přechodného ustanovení v § 85 odst. 1 Pražských stavebních předpisů. Stěžovatel v žalobě poukazoval na to, že záměr byl v průběhu územního řízení zásadním způsobem měněn, a to jak tvarem – věžovitý návrh nahrazen stavbou pyramidálního tvaru, tak hmotou, kdy bylo povrchové parkoviště zakomponováno do stavby jako druhé podzemní podlaží; jedná se tedy hmotou o zcela novou stavbu a o záměr tedy mělo být vedeno nové řízení. Tvzení stěžovatele v odvolání sice byla obdobná, avšak v žalobě je stěžovatel značně zpřesnil a rozporuje v ní postup správních orgánů, proto městský soud na základě této námitky měl vyslovit, zda bylo na místě vést o změněném záměru nové řízení a zda správní orgány postupovaly správně tím, že záměr včetně jeho změn posoudily podle vyhlášky OTTP. Městský soud však tuto námitku v odůvodnění rozsudku ani nezmínil, tudíž rozsudek zatížil nepřezkoumatelností i v tomto bodě.

[31] Městský soud se rovněž nezabýval námitkou stran neaktuálnosti vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury (žalobní bod č. 6). Stěžovatel v žalobě uvedl, že daná vyjádření pozbyla platnosti dříve, než bylo vydáno územní rozhodnutí, a stavební úřad je přesto akceptoval s tím, že z úřední činnosti je mu známo, že v místě nedošlo k žádným změnám, které by mohly mít na obsah stanovisek vliv. Žalovaný pak pouze označil vypořádání stavebního úřadu za dostatečné. Ačkoli by ohledně této otázky bylo vhodné, aby městský soud stručné vypořádání žalovaného zhodnotil či podpořil svým výkladem (toho, zda byl stavební úřad oprávněn vyhodnotit aktuálnost obsahu formálně neplatných vyjádření vlastníků dopravní a technické infrastruktury), nelze rozsudek ohledně tohoto bodu označit za nepřezkoumatelný, neboť stěžovatel v žalobě takřka doslovně zopakoval svá tvrzení z odvolání a zároveň nenamítal nic konkrétního (neoznačil konkrétní neplatné vyjádření, které nebylo nahrazeno novým, a současně jeho obsah mohl dostat změn); přitom není úkolem městského soudu, aby námitku za stěžovatele v detailech domýšlel.

[32] Zároveň městský soud některé další žalobní body vypořádal pouze částečně, a tedy nedostatečně a nepřezkoumatelně.

[33] Za takovou nedostatečně vypořádanou námitku Nejvyšší správní soud považuje předně námitku týkající se umístění záměru do stabilizovaného území (žalobní bod č. 1). Stěžovatel v kasační stížnosti vytýká městskému soudu, že se nezabýval jednotlivými aspekty této námitky, když stěžovatel v žalobě poukazoval na to, že záměr porušuje urbanistickou strukturu sídliště v mnoha směrech – svojí výškou, tvarem, vzdáleností od páteřní komunikace či napojením na tuto páteřní komunikaci, a v souhrnu tedy jednoznačně nelze hovořit o dotvoření či rehabilitaci stávající zástavby; zároveň vyslovuje názor, že záměr je rozsáhlou stavební činností. Žalobní bod se sice takřka úplně shoduje s odpovídající odvolací námitkou, avšak doplňuje již zcela konkrétní tvrzení stěžovatele, s nimiž je potřeba se vypořádat. Městský soud se touto stěžejní žalobní námitkou zabýval zcela povrchně, citoval závěr žalovaného, dle něhož se záměr sice odlišuje od stávající panelové zástavby tvarem i materiálem, avšak jeho okrajové umístění umožňuje umístit lokální dominantu doplňující stávající zástavbu, a připojil vlastní dodatek, že nelze požadovat umístění bytového domu v podobě existující překonané a více než padesát let staré panelové zástavby. Tento názor lze sice obecně považovat za logický, avšak za prvé se týká pouze malého výseku žalobního bodu a nemíří za týmiž cíli jako námitky stěžovatele, a za druhé je především přespříliš stručným „odbytím“ námitky stěžovatele. Nejenže se městský soud prakticky nevyjadřuje k podstatě námitky, ale také zcela opomíjí hlubší souvislosti detailně popsané stěžovatelem. Žalovaný se sice touto otázkou ve svém rozhodnutí zabýval docela podrobně, avšak městský soud shrnul poměrně komplexní otázku do jedné věty a svůj názor ke konkrétnímu vypořádání námitek žalovaným vůbec nevyslovil. Takový přístup nelze považovat za přípustný ani srozumitelný, protože toto vypořádání městským soudem rovněž způsobuje nepřezkoumatelnost napadeného rozsudku.

[34] Námitka, dle níž se použitá závazná stanoviska vztahují k odlišnému záměru (žalobní bod č. 5), dle Nejvyššího správního soudu rovněž nebyla městským soudem vypořádána úplně srozumitelně a dostatečně podrobně. Městský soud uvedl, že žádost o vydání územního rozhodnutí byla podána v roce 2014, přičemž předložená stanoviska jsou

pokračování

z let 2004 - 2016, a byla tedy vydána k odlišnému předmětu řízení. Nejvyšší správní soud k tomuto podotýká, že uvedené časově rozpětí se překrývá, a tudíž není z vyjádření městského soudu seznatelné, proč se k záměru nevztahují závazná stanoviska z let 2014 - 2016. V roce 2016 byla sice provedena zásadní změna záměru, avšak tato skutečnost jednak v odůvodnění tohoto žalobního bodu není vůbec zmíněna, a navíc není jednoznačně vyloučené, aby se některá stanoviska z tohoto časového rozpětí k záměru vztahovala i po jeho změně. Zároveň městský soud zcela opomenul odkaz stěžovatele na závazná stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy ze dne 12. 1. 2015, č. j. 57053/2015, a ze dne 22. 6. 2015, č. j. HSHMP 25113/2015, která výslovně zmiňují venkovní parkoviště o 32 parkovacích stáních, a tedy nebere se v potaz přemístění venkovního parkoviště do druhého podzemního podlaží. Stěžovatel tímto tvrzením konkretizoval svoji odvolací námitku, avšak městský soud se k tomu vůbec nevyjádřil, ani neuvedl, že by toto tvrzení bylo nepřípustné. Vypořádání tohoto žalobního bodu městským soudem je tedy příliš zkratkovité, nekompletní a ve výsledku nepřezkoumatelné. Co se týče souvisejícího dílčího bodu této žalobní námitky, v němž stěžovatel uvedl, že žalovaný měl povinnost nechat si posoudit správnost obsahu závazných stanovisek nadřízeným orgánem dle § 149 odst. 5 správního řádu, Nejvyšší správní soud uvádí, že městský soud se sice touto otázkou zabýval výhradně v souvislosti s žalobním bodem č. 9 týkajícím se nadlimitního zatížení území, avšak závěr vyslovený v bodě 69. rozsudku, dle něhož stěžovatel neuvedl žádné konkrétní námitky, jimiž by brojil proti obsahu příslušného závazného stanoviska, je aplikovatelný i na tuto situaci. Stěžovatel totiž odkázal na konkrétní závazná stanoviska Hygienické stanice hl. m. Prahy až v žalobě, tudíž nebylo na žalovaném, aby za stěžovatele vyvozoval, které závazné stanovisko by měl předložit k přezkumu. Tato dílčí část žalobního bodu je tedy nedůvodná.

[35] Ve vztahu k námitce rozporu záměru s požadavky na využití území dle vyhlášky OTTP, konkrétně jejího čl. 4, 8, 9 a 10 (žalobní bod č. 8), dospěl Nejvyšší správní soud k závěru, že byla městským soudem vypořádána také pouze částečně. Co se týče čl. 4 vyhlášky OTTP, městský soud shledal, že žalovaný s odvolacími námitkami výslovně nepolemizoval, ale vypořádal je odkazem na konkrétní podklady, které vylučují obavy stěžovatele o bezpečnost a plynulost silničního provozu; tyto jeho obavy o vzniku nebezpečného kolizního místa navíc označil za spekulativní. Nejvyšší správní soud se ztotožňuje s vypořádáním městského soudu i žalovaného, jelikož dopravní řešení záměru neumožňuje otáčení vozidel doleva do protisměru při výjezdu od stavby, tudíž kolizní místo skutečně vzniknout nemůže. Ohledně tohoto bodu je tedy námitka nedůvodná. Čl. 8 vyhlášky OTTP však městský soud uvedl pouze ve shrnutí žaloby a odstupové vzdálenosti staveb jen okrajově zmiňuje v souvislosti s namítaným porušením pohody bydlení (žalobní bod č. 12), lze tedy konstatovat, že čl. 8 v odůvodnění rozsudku zcela opomněl. Žalovaný se jím důsledně zabýval, ale stěžovatel v žalobě výslovně označil důvody, proč považuje vypořádání žalovaného za nesprávné a nepřezkoumatelné, tudíž se touto otázkou městský soud měl zabývat, a jejím vynecháním způsobil dílčí nepřezkoumatelnost vypořádání tohoto žalobního bodu. Namítané porušení čl. 9 a 10 vyhlášky OTTP žalovaný vypořádal především odkazem na prvostupňové rozhodnutí, Nejvyšší správní soud zde přisvědčil městskému soudu, že považuje toto vypořádání vzhledem k podrobnosti územního rozhodnutí za dostatečné; v rozsahu těchto článků je tedy tato námitka taktéž nedůvodná.

[36] Nejvyšší správní soud připomíná, že nepřezkoumatelnost rozsudku krajského soudu je dána, „*opomene-li krajský soud v řízení o žalobě proti rozhodnutí správního orgánu přezkoumat jednu ze žalobních námitek*“ (rozsudek ze dne 18. 10. 2005, č. j. 1 Afs 135/2004 - 73, publikovaný pod č. 787/2006 Sb. NSS), a rovněž tehdy, „*není-li z odůvodnění napadeného rozsudku krajského soudu zřejmé, proč soud nepovažoval za důvodnou právní argumentaci účastníka řízení v žalobě a proč žalobní námitky účastníka považuje za liché, mylné nebo vyvrácené (...). Soud, který se vypořádává s takovou argumentací, ji nemůže jen pro nesprávnost odmítnout, ale musí také uvést, v čem konkrétně její nesprávnost spočívá*“ (rozsudek ze dne 14. 7. 2005, č. j. 2 Afs 24/2005 - 44, publikovaný pod č. 689/2005 Sb. NSS). V intencích uvedeného městský soud zjevně nepostupoval.

[37] Nejvyšší správní soud proto z výše uvedených důvodů shledal napadený rozsudek městského soudu nepřezkoumatelným. To však nebrání věcnému přezkumu těch kasačních námitek, jež jsou od nepřezkoumatelných bodů oddělitelné.

[38] Ohledně námitky umístění záměru do území se zvýšenou ochranou zeleně (žalobní bod č. 4) Nejvyšší správní soud konstatuje, že městský soud správním orgánům správně vytkl příliš strohé odůvodnění, avšak zároveň zcela odpovídajícím způsobem vyhodnotil, že tato vada nemá za následek nezákonnost rozhodnutí žalovaného, neboť správní orgány stěžejní podstatu námity, tj. že se nejedná o monofunkční nezastavitelnou plochu zeleně (a zároveň netvoří závazný prvek územního plánu), zcela zřetelně vysvětlily. Zároveň stěžovatel ve svých podáních netvrdí žádný konkrétní důvod, proč by nemohl být záměr v tomto území umístěn, kdy vzhledem k tomu, že zeleň na daných pozemcích nebyla během řízení shledána významnou (dřeviny jsou zde menšího vzrůstu i rozsahu) a záměr počítá se sadovými úpravami v okolí (navíc zeleň doplňuje i na terasách domu samotného), není tvrzení o „likvidaci“ celého systému sídlištní zeleně opodstatněné. K podobným závěrům, které dostatečně odůvodnil, dospěl již žalovaný v rozhodnutí o odvolání; tato námitka je nedůvodná.

[39] Nedůvodnou shledal Nejvyšší správní soud rovněž námitku stran posouzení záměru podle neaktuálního územního plánu a tvrzení odepření možnosti odvolání (žalobní bod č. 2). Pro správní orgány je v územním řízení vždy rozhodující stav územně plánovací dokumentace ke dni vydání jejich rozhodnutí a musí rozhodovat podle aktuálně platného znění územního plánu, i když se během řízení změní. Územní plán není právním předpisem, který by měl přechodná ustanovení jako např. stavební zákon, z nichž by mohla vyplývat povinnost postupovat podle dosavadních předpisů. Městský soud tuto otázku přesvědčivě a srozumitelně vyložil, pokud postup žalovaného aproboval, nepochybil.

[40] Námitku nadlimitního zatížení území z hlediska hluku a imisí (žalobní bod č. 9) shledal Nejvyšší správní soud rovněž nedůvodnou. Městský soud se touto námitkou velmi podrobně zabýval, a to navzdory tomu, že se stěžovatel svá poměrně obecná tvrzení v žalobě ani nepokusil doložit jakýmkoli důkazy. Stěžovatel sice namítal neaktualnost podkladů ohledně zatížení území, městský soud však nemohl než vycházet z podkladů obsažených ve správním spisu, neuvedl – li stěžovatel podklady jiné. Dle Nejvyššího správního soudu nelze přisvědčit ani postoji stěžovatele, dle něhož vzhledem k procesní ekonomii považuje skutečnosti o intenzitě dopravy na přivaděčích k tunelu Blanka za

pokračování

obecně známé, jelikož z pouhé obecné známosti vytížení těchto přivaděčů automaticky nevyplývá, že by intenzita dopravy v těchto místech výrazně překročila intenzitu dopravy na komunikaci K Pazderkám v původních poměrech. Bez jakéhokoli konkrétnějšího tvrzení či důkazu se soudy nemohou takto obecnou námitkou věcně zabývat. Ve vztahu k dílčí námitce povinnosti žalovaného předložit související neaktuální stanoviska k přezkumu dle § 149 odst. 5 správního řádu Nejvyšší správní soud pouze opakuje závěr městského soudu zmíněný již v souvislosti se žalobním bodem č. 5, a to že stěžovatel neuvedl žádné konkrétní námitky, jimiž by brojil proti obsahu konkrétního závazného stanoviska, pročez žalovaný takovou povinnost neměl.

[41] Zbylé žalobní námitky již stěžovatel v kasační stížnosti neopakuje, tudíž se jimi Nejvyšší správní soud v souladu s dispoziční zásadou nezabýval.

[42] Nejvyšší správní soud shledal kasační stížnost důvodnou, a proto rozsudek městského soudu podle § 110 odst. 1 věty první s. ř. s. zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V něm je městský soud vázán právním názorem vysloveným v tomto rozsudku (§ 110 odst. 4 s. ř. s.) a v souladu s ním řádně věcně vypořádá výše uvedené námitky stěžovatelem řádně uplatněné v žalobě.

[43] Městský soud v novém rozhodnutí rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 3 věta první s. ř. s.).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 2. května 2022

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu